

ΕΥΗ ΔΟΥΡΓΟΥΤΗ

Η ΟΡΓΗ ΠΟΥ ΜΑΤΩΝΕΙ ΤΗ ΜΕΡΑ

ΤΙΤΛΟΣ: Η οργή που ματώνει τη μέρα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Εύη Δουργούτη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Εύη Δουργούτη
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-67-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Εύη Δουργούτη

Η ΟΡΓΗ ΠΟΥ ΜΑΤΩΝΕΙ
ΤΗ ΜΕΡΑ

Εκδόσεις Έξη

Ορεινή Αρκαδία, Δεκέμβριος 1980

Η υγρασία της χειμωνιάτικης νύχτας τρυπούσε τα κόκαλα και σε συνδυασμό με το παγωμένο αεράκι και τη βροχή που είχε παύσει προσωρινά, είχε κλείσει από νωρίς τους κατοίκους του μικρού ορεινού χωριού στα σπίτια τους, αφού αποζητούσαν με λαχτάρα τη ζεστασιά των κρεβατιών τους. Η σκοτεινή κουβέρτα του ουρανού ήταν γεμάτη πυκνά μπαλώματα που έκρυβαν επιμελώς τα αστέρια. Μόνο μια χλωμή φέτα σελήνης ξεπρόβαλλε πού και πού δειλά για λίγες στιγμές ανάμεσα από τα πυκνά σύννεφα κι ύστερα χανόταν και πάλι πίσω από την ασφάλεια που απλόχερα της πρόσφεραν, μην αντέχοντας τη φρίκη που ανακάτευε τα σωθικά της. Βιαζόταν να ξημερώσει και να χαθεί πίσω από τις ακτίδες του χειμωνιάτικου ήλιου, ξεχνώντας το φριχτό συμβάν της νύχτας εκείνης. Ήταν ανήμπορη να το εμποδίσει και αυτό την πονούσε περισσότερο.

«Σταματήστε! Σταματήστε σας λέω!» ακούστηκε μία εφηβική φωνή γεμάτη πανικό και τα γέλια στο μικρό ξέφωτο σταμάτησαν απότομα.

«Τι συμβαίνει, ρε;» ρώτησε αδιάφορα ένας από την πενταμελή παρέα.

«Νομίζω πως... πως είναι... είναι νεκρή», ψέλλισε εκείνος, ενώ απομακρυνόταν με απότομες κινήσεις από την κοπέλα που βρισκόταν σωριασμένη στο έδαφος, όμοια με σπασμένη κούκλα, ανεβάζοντας όπως-όπως το κατεβασμένο του παντελόνι. «Εγώ... μόνο το στόμα τής έκλεισα..., όπως... όπως εσείς... Δεν ήθελα να... να φωνάζει...» μουρμούρισε τρέμοντας σαν ψάρι έξω από το νερό.

«Κόψε τις βλακείες, ρε», αντέδρασε ο ψηλότερος της παρέας, που έμοιαζε να είναι και ο αρχηγός τους.

Πλησίασε με το συνηθισμένο του μάγκικο περπάτημα την κοπέλα κι έσκυψε κοντά της. Κοίταξε αδιάφορα το μωλωπισμένο της κορμί κι έπειτα έψαξε για να βρει τον σφυγμό της. Ψαχούλεψε με αδέξιες κινήσεις τη λευκή επιδερμίδα του λαιμού της, μα δεν κατάφερε να βρει αυτό που έψαχνε. Αμέσως, αισθάνθηκε το αίμα να φεύγει από τα μάγουλά του, ενώ χοντροί κόμποι ιδρώτα σχηματίστηκαν στο μέτωπό του. Προσπαθώντας να παραμείνει ψύχραιμος, ψηλάφισε τον νεανικό καρπό. Και πάλι δεν βρήκε σφυγμό και τότε ένιωσε τον τρόμο να τον τυλίγει.

Μείνε ψύχραιμος, όλα καλά, επαναλάμβανε μέσα

του. Πήρε αρκετές βαθιές ανάσες για να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του και επανέλαβε τις ίδιες κινήσεις. Μάταια.

Έμεινε μερικές στιγμές ακίνητος ζυγίζοντας την κατάσταση κι έπειτα στράφηκε με σοβαρό βλέμμα στους υπόλοιπους, που κέρωσαν αντικρίζοντας την αλήθεια στα μάτια του.

«Όχι, ρε! Δεν έπρεπε να γίνει έτσι!» κλαψούρισε ο μικρότερος, που είχε αρνηθεί εξ αρχής να συμμετάσχει σε όλο αυτό και τόση ώρα στεκόταν βουβός παράμερα έχοντας αγκαλιάσει τα πόδια του, σπάζοντας με το κλάμα του τη σιωπή που είχε απλωθεί ανάμεσα στη μικρή παρέα.

«Σκάσε!» του φώναξε άγρια αυτός που φαινόταν για αρχηγός, ενώ το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς να βρει μια λύση.

Ο μικρός σώπασε τρέμοντας. Ο άλλος του έριξε μια περιφρονητική ματιά και εστίασε στις σκέψεις που είχαν στήσει ξέφρενο χορό στο κεφάλι του. Αλλιώς είχε λογαριάσει στο μυαλό του τη βραδιά εκείνη. Δεν έπρεπε να βρει μπελά. Για τους άλλους δεν τον ένοιαζε, αλλά θα προσπαθούσε να τους γλυτώσει, αφού πρώτα το κατάφερνε για τον εαυτό του. Το μόνο που ήθελε ήταν να σπάσει πλάκα με την ανόνη, την τρελή του χωριού, όπως την αποκαλούσαν όλοι. Να της δώσει ένα μάθημα για να μην τολμήσει να σηκώσει ξανά τα μάτια της πάνω του. Κατά βάθος,

βέβαια, ο πόθος του για εκείνη του έκαιγε τα σωθικά, κι ας μην τολμούσε να το παραδεχτεί ούτε στον ίδιο του τον εαυτό. Το γιατί και το πώς μπλέχτηκαν τελικά και οι άλλοι ήταν ένα θέμα που θα ανέλυε αργότερα.

Για λίγα λεπτά η απόλυτη ησυχία βασίλευσε στο μικρό ξέφωτο, ενώ τα πέντε αγόρια έστεκαν αμίλητα μη τολμώντας να στρέψουν το βλέμμα τους στην άτυχη κοπέλα που κείτονταν λίγο παραπέρα γεμάτη λάσπες και μώλωπες.

«Λοιπόν», έσπασε τη σιωπή ο αρχηγός δείχνοντας ένα σημείο παραπέρα. «Εκεί ανάμεσα στα δέντρα. Έχει μια βαθιά γούρνα. Ρίξτε την εκεί μέσα να τελειώνουμε. Δεν θα τη βρει κανείς σ' αυτή την τρύπα», είπε τόσο φυσικά, σαν να έλεγε το πιο απλό πράγμα του κόσμου.

Στο σημείο εκείνο που έδειχνε, τα δέντρα ήταν πολύ κοντά μεταξύ τους κι άφηναν ένα μικρό κενό στο χώμα ανάμεσά τους γεμάτο ρίζες, λάσπη και φύλλα. Ήταν το ιδανικό σημείο σύμφωνα με εκείνον για να κρυφτεί το έγκλημά τους.

Ο μικρότερος της παρέας τινάχτηκε απότομα κι ετοιμάστηκε να διαμαρτυρηθεί, μα ο αρχηγός τον πλησίασε και τον χαστούκισε δυνατά δυο φορές. Τα μάγουλά του φλογίστηκαν μεριάς.

«Το μόνο που θα κάνω, αν συνεχίσεις έτσι, είναι να σε χώσω στη φυλακή για όλη σου τη ζωή! Γιατί εσύ θα τα φορτωθείς όλα! Έχω τη δύναμη να το

κάνω και το ξέρεις! Τι θα πουν ο μπαμπάκας και η μανούλα, όταν μάθουν ότι ο κανακάρης τους έπνιξε την καημένη την κοπέλα;» τον ρώτησε κοροϊδευτικά, ενώ η απειλή στη φωνή του ήταν ολοφάνερη. Είχε στενέψει τα μάτια παίρνοντας τη γνωστή, απειλητική του έκφραση, ενώ σταγονίδια σάλιου πετάγονταν από το στόμα του σε κάθε λέξη, όπως κάθε φορά που πάλευε να ελέγξει τον θυμό του.

Ο μικρός λούφαξε και κατέβασε το κεφάλι νιώθοντας να πνίγεται. Ήξερε ότι ο άλλος ήταν αδίστακτος και δεν αστειευόταν. Μπορούσε να τον μπλέξει χωρίς να το καταλάβει, τη στιγμή που ο ίδιος θα είχε -ισχυρό μεν, ψεύτικο δε- άλλοθι για να μη μπλεχτεί με το συμβάν. Πήρε μια βαθιά ανάσα για να συνεφέρει τον εαυτό του και παραιτημένος κατέβασε το κεφάλι.

Με μηχανικές κινήσεις τα τέσσερα αγόρια πλησίασαν τα δέντρα, γονάτισαν γύρω από το μικρό άνοιγμα και άρχισαν να το καθαρίζουν με τα χέρια, που σύντομα γέμισαν λάσπες και πληγές. Μα δεν τους ένοιαζε. Ο τρόμος είχε φωλιάσει στις καρδιές τους και δεν επέτρεπε καμία λογική σκέψη. Το μόνο που έπρεπε να γίνει ήταν να θαφτεί ό,τι είχε συμβεί και να μη μαθευτεί το παραμικρό. Γιατί τότε θα έμπλεκαν πολύ άσχημα και δεν θα μπορούσε κανείς να τους ξεμπλέξει.

«Τσακίσου!» έκανε νόημα ο αρχηγός στον μικρό κι εκείνος πλησίασε αργά και γονάτισε δίπλα στους

άλλους. Τα χέρια του έτρεμαν, μα τελικά μιμήθηκε τις κινήσεις των υπολοίπων.

Έβγαζαν λάσπη, φύλλα, ρίζες και πέτρες, μέχρι που το άνοιγμα απέκτησε τον απαιτούμενο χώρο, ώστε να χωρέσει η δεκαπεντάχρονη κοπέλα. Οι δύο από αυτούς την έσυραν αδέξια σύμφωνα με τις οδηγίες του αρχηγού και με βιαστικές κινήσεις την कुλούριασαν και την έριξαν μέσα στο άνοιγμα. Έπειτα, έσκυψαν όλοι μαζί από πάνω και το κάλυψαν ξανά όπως-όπως, σπρώχνοντας πίσω τη λάσπη, τις πέτρες και μερικά πεσμένα κλαδιά, με τρόπο που να μη μαρτυράει το παραμικρό.

Αυτός που έμοιαζε για αρχηγός της παρέας άπλωνε ξανά τα πεσμένα φύλλα πάνω από το άνοιγμα, τη στιγμή που χοντρές στάλες βροχής άρχισαν να πέφτουν στο χώμα και θα κάλυπταν τα ίχνη τους. Σήκωσε το κεφάλι προς τα βαριά σύννεφα και χαμογέλασε. Η βροχή θα γινόταν συνεργός τους και τίποτα δεν θα μαρτυρούσε το γεγονός που προηγήθηκε. Εξάλλου, ελάχιστοι επισκέπτονταν το μικρό ξέφωτο τέτοια εποχή, κανείς δεν θα πρόσεχε το σημείο.

«Είμαστε φονιάδες, ρε!» ούρλιαξε ξανά ο μικρότερος της παρέας κι έπεσε στα γόνατα ξεσπώντας σε λυγμούς που τράνταζαν το λιανό κορμί του, ενώ η βροχή δυνάμωνε μαστιγώνοντάς τους.

Οι άλλοι έμειναν να τον κοιτούν ανήμποροι να εκφράσουν λέξη.

«Σήκω», τον πλησίασε ένας άλλος, που δεν είχε μιλήσει τόση ώρα, και τον τράβηξε μαλακά από τον ώμο. «Κανείς δεν πρέπει να μάθει τίποτα, μ' ακούς;» του είπε με φωνή χρωματισμένη από φρίκη και πανικό, πιάνοντάς τον σφιχτά από τους ώμους.

«Και πώς θα κοιμάσαι ήσυχος, ρε, μετά από αυτό;» συνέχισε το κλάμα ο μικρός και έσπρωξε βίαια τα χέρια του άλλου από πάνω του.

«Σκάσε πια!» ούρλιαξε σχεδόν ο αρχηγός ανακτώντας την ψυχραιμία του και πλησιάζοντάς τους με κοφτά βήματα. «Καλά σου λέει, ρε, τσιμουδιά σε κανέναν! Δεν καταλαβαίνεις ότι θα βρούμε μπελά; Ό,τι έγινε έγινε», του φώναζε τραντάζοντάς τον από τον γιακά της λερωμένης του μπλούζας. «Ελάτε όλοι εδώ», πρόσταξε έπειτα άγρια κοιτώντας και τους άλλους δυο που στέκονταν παράμερα κι εκείνοι πλησίασαν τρέμοντας σαν ψάρια έξω από το νερό. «Ορκιστείτε όλοι πως κανείς δεν θα μιλήσει. Θα ξεχάσουμε ό,τι έγινε σαν να μη συνέβη ποτέ. Κανείς δεν μας είδε, κανείς δεν μας άκουσε, άρα ούτε γάτα ούτε ζημιά. Η βροχή θα κατεβάσει κι άλλη λάσπη και δεν θα μείνει ίχνος. Κατάλαβες;» ολοκλήρωσε επιθετικά, στρέφοντας τα μάτια του στον μικρό που κλαψούριζε ακόμα.

«Τράβα στον διάολο!» του απάντησε εκείνος κι έφυγε τρέχοντας, ενώ το κορμί του τρανταζόταν από λυγμούς.

Κανείς δεν έκανε την παραμικρή κίνηση να τον σταματήσει. Με τρεμάμενες φωνές και βαριά καρδιά, οι υπόλοιποι έδωσαν όρκο σιωπής κάτω από τη βροχή κι έπειτα από λίγα λεπτά εξαφανίστηκαν στη σκοτεινιά της νύχτας, αποζητώντας την ασφάλεια των ζεστών κρεβατιών τους που θα τους βοηθούσε να ξεχάσουν τα όσα συνέβησαν λίγη ώρα πριν. Η βροχή θα έκανε κι εκείνη τη δική της δουλειά λειτουργώντας, άθελά της, υπέρ τους.

Η σελήνη για ελάχιστα λεπτά εμφανίστηκε ξανά στον σκοτεινό ουρανό, απροστάτευτη από την κάλυψη που της πρόσφεραν τα βαριά μαύρα σύννεφα που χόρρευαν ράθυμα στον ρυθμό του δεκεμβριάτικου αέρα που όλο και δυνάμωνε. Είχε δει τα πάντα και με πόνο ψυχής για την άτυχη κοπέλα, άφησε ελεύθερα τα χρυσαφιά της δάκρυα να ενωθούν με εκείνα της βροχής και να κυλλήσουν προδίδοντας την πίκρα και τη στενοχώρια της για το κακό που είχε γίνει, και να θρηνήσει τα νιάτα της άτυχης κοπέλας που δεν πρόλαβε να τα χαρεί.

Ωστόσο, δυο σκοτεινά μάτια κρυμμένα πίσω από την αραιή βλάστηση αρκετά μέτρα παραπέρα, σάρωναν την περιοχή με βλέμμα όμοιο με γερακιού. Ο άνδρας είχε φτάσει τυχαία νωρίτερα και μέχρι να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί, οι πέντε νεαροί είχαν ήδη καθεί μέσα στη νύχτα.

Κάτι σκαρώνουν τούτοι. Σίγουρα δεν είναι για καλό, ήταν η πρώτη του σκέψη και περίμενε υπομο-

νετικά να φύγουν για να δει τι είχαν κρύψει ανάμεσα στα δέντρα, αφού το σκοτάδι δεν βοηθούσε την όρασή του και από την απόσταση που βρισκόταν δεν μπορούσε να ακούσει τη συζήτησή τους.

Μόλις σιγουρεύτηκε ότι όλοι τους είχαν απομακρυνθεί, η μεγαλόσωμη μορφή έτρεξε προς το σημείο και άρχισε να παραμερίζει χώμα και πέτρες με σβέλτες κινήσεις, νομίζοντας πως έκρυψαν κάτι πολύτιμο. Σύντομα κατάλαβε ότι τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά και πανικός κυρίεψε το κορμί του, αδιαφορώντας για το κρύο, τη λάσπη και τη βροχή που μαστίγωνε αλύπητα το κορμί του.

Άνθρωπος είναι; σκέφτηκε τρομοκρατημένος. Πάνω στον πανικό τους και μέσα στο σκοτάδι, δεν είχαν θάψει τόσο καλά όσο νόμιζαν την κοπέλα.

Μόλις παραμέρισε τις πρώτες πέτρες και τα κλαδιά που κάλυπταν απλά το άνοιγμα, φάνηκε το μισό της πρόσωπο και κάποια σημεία του σώματός της που είχαν καλυφθεί με κλαδιά, φύλλα και λίγη λάσπη, και όχι με χώμα και πέτρες, ώστε να θαφτεί ολοκληρωτικά.

«Άνθρωπος!» φώναξε και παραμερίζει πέτρες και φύλλα φρενιασμένα πια. Μέχρι που κατάφερε να τα απομακρύνει όλα και να ανασύρει το λεπτό κορμί από το μικρό άνοιγμα.

Η ΟΡΓΗ ΠΟΥ ΜΑΤΩΝΕΙ ΤΗ ΜΕΡΑ

Ορεινή Αρκαδία, Δεκέμβριος 1980

«Σταματήστε! Σταματήστε σας λέω!» ακούστηκε μία φωνή γεμάτη πανικό. «Νομίζω πως είναι νεκρή...»

Για λίγα λεπτά η απόλυτη ησυχία βασίλεψε στο μικρό ξέφωτο, ενώ οι ένοχοι έστεκαν αμίλητοι, μην τολμώντας να στρέψουν το βλέμμα τους στην άτυχη κοπέλα που κείτονταν λίγο παραπέρα λιπόθυμη, γεμάτη λάσπες και μώλωπες.

«Ορκιστείτε όλοι πως κανείς δεν θα μιλήσει. Θα ξεχάσουμε ό,τι έγινε σαν να μην συνέβη ποτέ».

Κάποιος, όμως, είχε ορκιστεί ότι δεν θα ξεχάσει ποτέ. Τριάντα χρόνια μετά, θα παίξει με τον χρόνο σκαλίζοντας μυστικά που θάφτηκαν στο φως του φεγγαριού.

Ένα μυστήριο που εδώ και χρόνια αναζητά τη λύση του. Μία αποκάλυψη που αποδεικνύει ότι κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει ποιον πραγματικά έχει στο πλάι του...

ΕΛ0096

ISBN 978-618-5713-67-6

9 786185 713676